

Срещу тѣзи положения, ръководителитѣ на Бълг. Учителски Съюзъ излъзоха въ бр. 33 и 34 на в. „Съзнания“ да противопоставятъ официалния възгледъ на Съюза, че държавата „еволуира“, поради което трѣбва да се води *примирителна* политика. В. „Съзнание“ е противъ *съюзна* обща политика. „Всѣки членъ да си води своя политика“, като се помни, че *съюзътъ защитава професионалнитѣ интереси, които не противоречатъ на съвременния строй*“ (бр. 35 в. „Съзнание“). Ст. В. отговори на това въ „Н. Струя“, бр. 25, 26, съ статията „*Съюзния тормозъ*“, гдето отново подчертава необходимостта, щото Съюзътъ да води социалдемократическа политика. Още доказва, че „Съюзътъ може и трѣбва да стане единороденъ политически агрегатъ“.

В-къ „Нова Струя“ сжщо се изказва и противъ петиционния начинъ на действие. Още въ бр. 3 четемъ:

„Мѣстното учит. дружество е изпратило една петиция до Народното събрание за нѣкои необходими реформи въ училищното дѣло. Намъ ни се вижда крайно наивно подаването петиция, понеже реформитѣ чрезъ петиция не се въвеждатъ, а естествения пътъ на тѣхното санкционирване е широкото поле на общественитѣ борби. Чрезъ тѣзи борби, а не чрезъ пощенския куриеръ, трѣбва да бждатъ внесени въ Народното събрание искания зареформи“.

Много кратко, но и много ясно изказано е мнението на „Нова Струя“ за стойността на петицитѣ. Нейното мнение е, наистина, една „нова струя“ въ учителското движение.

По това време, изъ цѣла България огньтъ пламна. Въ дружествата, макаръ и отъ единици, непрестанно се водѣше борба между двата възгледи — между господствуващия въ Съюза и социалистическия. Тѣзи две течения още повече се изостриха и обособиха презъ първата половина на второто властване на стамболиститѣ. Меката шишманова атмосфера отново подкупи съюзнитѣ легioni, отново разбуди заспалитѣ имъ илюзии и жадни апетити за едно действително подобрене на материалното имъ и правово положение. Известно е, че Шишмановъ защитавахе Бълг. Учителски Съюзъ отъ нападкитѣ за нѣкакво си „червеноризничество“. Съюзътъ му повѣрва и самъ почна да преследва въ срѣдата си „червеноризницитѣ“, като се вѣрѣше и кълѣше въ идеалитѣ на „културната и правова държава“ и въ интереситѣ на „обществото“, т. е. обособяваше се все повече въ една чисто буржуазна организация. Общодѣлството и радикалдемократизмътъ бѣха засѣднали дълбоко въ него, но и избистрянето на социалистическото съзнание въ много учителски глави не спираше и все повече се увеличаваше.

За това избистряне не малко допринесе и *самата държава, която отъ редъ години предназначено и системно задоволяваше въ областта на просвѣтата интереситѣ на буржуазията*. Наистина, държавата изравни заплатитѣ между селски и градски учители и „взе мѣрки“ за редовното изплащане на заплатитѣ, обаче, самитѣ заплати далечъ не бѣха достатъчни, нито източнитѣ за тѣхъ сигурни. Държавниятъ бюджетъ се отреждаше за нуждитѣ на буржуазията и нейнитѣ